

Xistus Episcopus servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam.

Licet ea, quae de nostro mandato rite siant, plenam oblineant roboris firmitatem, tamen illic interdum nostri muniminis robur adjicimus, ut eo firmius illibata persistant, quo magis nostro fuerint praesidio communicata. Dudum siquidem ad audientiam nostram deducto, quod a modico tunc decurso tempore circa in Hispaniarum Regnis, et praesertim in universitate Studii Salmanticensis fuerant, et adhuc erant, nonnulli iniquitatis filii, qui quasdam falsas, sanctae Catholicae fidei contrarias, erroneas, scandalosas et male sonantes propositiones, et Ecclesiastica Sacra menta in Studio huusmodi, et in frequentissimo hominum coetu, veras esse publice affirmare, et perlinacissimes justentare, ac defendere; apertissimas Sacrae Scripturae auctoritates eorum erroribus repugnantes, earum rectum, clarum et apertum sensum, falsis eorum interpretationibus impudenter violando refellere: hujusmodi quoque eorum falsa dogmata manifeste haereticæ pravitatis labem continentia in aliorum mentes inserere, et simplicium animas illaqueare, et ut illa in plurium notitiam pervenirent, et ut in perpetuum de illis memoria haberetur, Libros componere, et in publicum, ut illos legendi omnibus esset facultas, tradere praesumpserant eate nus, et praesumebant.

Nos tunc venerabili fratri nostro Alphonso Archiepiscopo Toletano, per alias nostras Literas commisimus, assumplis secum aliquibus in Theologia Magistris, et aliis viris literatis (vocatis his, qui propositiones ipsas veras esse affirmare nisi erant, et nitebantur in dies; et auditis, quae ipsi pro illarum veritate, et alii Christisideles ad dilucidandam earum falsitatem deducere vellent) an quae in propositionibus hujusmodi continebantur, falsa et fidei praefatae contraria, erronea, et male sonantia existerent, auctoritate nostra declararet, et decideret, si juxta sanctorum PP. instituta, et Canonicas Sanctiones se emendare, et depositis de cordibus eorum totaliter erroribus praedictis, ad Ecclesiae unitatem, haeretica labe hujusmodi abjurata, redire, et juxta declarationem suam tales propositiones esse scandalosas, falsas, et haereticas, ac male sonantes fateri, et desuper confessum Librum hujusmodi retractare, et cum effectu refutare recusarent, et in illis, corumque erroribus pertinaciter insistero vellent, haereticos, ac Censuris, et pronis in tales a juro promulgatis irrelitos esse decerneret; pleua sibi desuper auctoritate concessa, prout in nostris inde confessis Literis plenius continetur.

Post modum vero, sicut accepimus, praefatus Archiepiscopus ad excusationem dictarum Literarum, earum forma servata, rite procedens, dilectos filios Petrum de Prexamo, et Petrum de Oceanna, ac Petrum de Coloca, nec non Didacum de Betonno, Martinum quoque Alphonsum de la Torre, Magistros, et Petrum Didaci de Constana, ac Joannem de Quintanapalla, Licentiatos in Theologia; neconon Tellum de Buendia Toletanum, et Vascum de Ribera, de Talavera, in eadem Ecclesia Archidiaconos, Thomam de Cuenca, et Joannem de Medina Decretorum Doctores; ac Garsiam Ferdinandi de Alcala in eisdem Decretis Licentiatum, et alios quamplures Magistros in Theologia, ac Doctores et Licentiatos in eisdem Decretis, alios quoque quamplurimos doctos, et literatos viros ex diversis Regnorum praedictorum locis; pariter et dilectum Filium Petrum de Osma, propositionum praedictarum auctorem, ejusque sequaces. coram se ad suum oppidum de Alcala Toletanae Dioecesis evocari fecit; ac dicto Petro de Osma, et sequacibus minimo comparentibus, debito tempore exspectatis, matura super omnibus propositionibus praedictis deliberatione prachhabita, de unanimi consilio, et assensu Magistrorum, et praedictorum Doctorum declaravit illas Propositiones, per quas Petrus de Osma, et ejus sequaces praedicti pertinaciter affirmare non verebantur, Confessionem peccatorum in specie, ex universalis Ecclesiae statuto, non divino jure compertam fore; et peccata mortalia, quoad culpam, et poenam alterius saeculi, absque Confessione, sola cordis contritione, pravas vero cogitationes sola displicantia deleri, et quod Confessio secreta sit, necessario non exigi: et nou peracta poenitentia confitentes absolvi non debere; et Romanum Pontificem Purgatori poenam remittere, et super his, quo universalis Ecclesia statuit, dispensare non posse; Sacramentum quoque Poenitentiae, quantum ad collationem gratiae, naturae, non autem institutionis Novi, aut Veteris testamenti existere; et alias, quas propter earum enormitatem, ut illi, qui de eis notitiam habent, obliviscantur earum, et qui de eis notitiam non habent, ex praesentibus non instruantur in eis, silentio praetermittendas dicimus; falsas, sanctae Catholicae fidei contrarias, erroneas, et scandalosas, ac a fidei veritate alienas, et Sanctorum Patrum Decretis, et Apostolicis Constitutionibus contrarias fore, manifestam haeresim continere, dictarum Literarum, et per illas sibi concessas facultatis vigore de claravit, et pro talibus haberi, et reputari debere decrevit, prout in quibusdam authenticis scripturis desuper confessis plenius continetur. Et demum (praemissis sic, ut praeferatur, gestis, et propositis in Consistorio coram nobis) nos dilectis filiis nostris, Stephano Tituli Sanctae Mariae in trans Ty-

berim, et Joannem tituli sanctae Praxedis, Presbyteris Cardinalibus, ut de praemissis gestis per ipsum Archiepiscopum diligenter se informarent, et quae invenirent, nobis, et aliis fratribus nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus referrent; qui tam zelo fidei, quam ut nostris parerent mandatis, onus hujusmodi prompta voluntate suscipientes, cuncta diligenter rimarunt, et quae invenerunt, nobis, et aliis fratribus nostris memoratis fideliter retulerunt; propositiones praefatas, erroneas fore pluribus auctoritatibus, et rationibus, praeter illas, quas in Archiepiscopi processibus invenerunt, eliam demonstrantes zelo fidei memoratae.

Nos igitur, ad quem spectat, errores hujusmodi extirpare (habita eorundem Sanctae Mariae trans Tyberim, et Sanctae Praxedis Cardinalium relatione praedicta) ipsius Archiepiscopi solertiam, et diligentiam in praemissis plurimum in Domino commendantes, ex certa nostra scientia Archiepiscopi declarationem, et decretum hujusmodi, et prout illa concernunt omnia, et singula in scripturis praedictis Archiepiscopi super praemissis confessis contenta Auctoritate Apostolica tenore praesentium, de coramdem referentium, et aliorum Fratrum nostrorum, una cum Concilio, et assensu, laudamus, confirmamus, et approbamus, ac praesentis scripti patrocinio communimus, supplentes omnes, et singulos defectus, si qui forsitan intervenierunt in eisdem. Et nihilominus pro polioris cautelae suffragio, omnes, et singulas propositiones praedictas, falsas, sanctae Catholicae Fidei contrarias, erroneas, et schandalosas, et ab Evangelica veritate penitus alienas, Sanctorum quoque Patrum Decretis, et aliis Apostolicis Constitutionibus contrarias fore, ac manifestam haeresim continere, dicta auctoritate declaramus. Praesato quoque Archiepiscopo scientia, et auctoritate praefictis committimus, et mandamus, ut contra dicti Petri de Osma sequaces praedictos, si hujusmodi haeresim, in quam prolapsi sunt, abjuraro, et eundem Petrum prout errantem seculi sunt, errores suos abjuralem, et se emandanlem, sequi recusaverint, aut malitiose distulerint, juxta praedictarum aliarum nostrarum Literarum continentiam, tamquam haereticos procedere non omittat. Et ut gesta per eum probe, et laudabiliter zelo Fidei de mandato nostro, et per nos merito approbata, ad omnium incolarum illarum partium notitiam fa-

cilius perveniant (qua habita possint seipso, ne in praedictos prolabantur errores, liberius custodire) praesentes nostras Literas cum processu per eum habito, ac dicti Petri abjurationem, singulis illarum partium Episcopis significare non omittat; qui post significationem eandem, clero, et populo suarum civitatum, et Dioecesum ea publicare procurent, et generaliter omnia facial, quae pro hujusmodi haeresis extirpatione necessaria fuerint; seu ei quomodolibet opportuna videbuntur, non obstantibus Constitutionibus, et ordinationibus Apostolicis, ac omnibus illis quae in dictis Literis voluimus non obstare, caeterisque contrariis quibuscumque. Nulli ergo omnino hominum licet etc. Huc usque Xystus IV. Pontifex.